

Revitalisering af højmissen

Højmissen er en hovednerve i vores kirke. Her forkyndes evangeliet om Kristus til liv og glæde for sognet. Højmissen har en rig tradition at trække på, da grundelementerne stammer årtusinder tilbage fra den oldkirkelige gudstjeneste. I Danmark har vi tradition for at have en meget ensartet højmesse over hele landet. Det garanterer, at man kan gå til gudstjeneste i en hvilken som helst kirke og være sikker på, at liturgien er kendt.

Derfor er det en kilden sag at ændre i liturgien og ikke noget, man kommer sovende til. Alligevel må vi til alle tider nødvendigvis spørge os selv og hinanden, om man uden at sælge ud af arvesølvet kan forny højmissen, så den dels kommer flere i menigheden i møde og dels rækker ud til en større og bredere skare af mennesker, der ikke har tradition for at gå i kirke.

Vi behøver således ikke tale om en gennemgribende reform af højmissen, men snarere om en revitalisering. Det betyder en levendegørelse, en vitaminindsprøjtning, og her er menigheden afgørende! Mange menighedsråd tror, at højmissen udelukkende er præstens ansvarsområde. Det er det langt fra, og for at få en proces i gang i de enkelte menighedsråd og menigheder, blev det på landemødet 2012 af biskoppen foreslået at nedsætte gudstjenestefornyelsesudvalg i alle menighedsråd. Dels for at undersøge behovet og mulighederne for alternative gudstjenester, men i høj grad også for at sætte højmissen på dagsordenen.

Disse udvalg vil kunne skele til Norge, hvor man i mange år har haft disse diskussioner. På et kursus om gudstjenesten fremkom Hans Arne Akerø, sektionsleder for gudstjenesteliv og kultur, med en række teser for en fremtidssikret liturgi. Her kommer et uddrag:

- Liturgien skal i høj grad være udarbejdet af dem, der er kirkens fremtid – *de unge*.
- Man må fremme *involvering* af medliturger og hele menigheden
- Højmissen må være *stedegen* – og derfor fleksibel og forskellig fra menighed til menighed
- Der må være en *kirkemusikalsk bredde*
- Højmissen må være *inkluderende og teocentrisk* (dvs. bibringe en forståelse af, at vi er sammen for Guds ansigt)

Det foreløbige (her taler man altid om foreløbighed) resultat af processen i Norge er en større variation af gudstjenester og højmesseliturgier og en langt større fleksibilitet.

Der findes også gode afsnit med spørgsmål i Steen Skovsgaards oplæg til samtaler om menighedens liv og vækst i hæftet "Hvad mener I?"

Steen Frøjk Søvnald